



070520 Söndagen före pingst Lars B Stenström

Vi fortsätter att be och ropa

Det var en gång en profet som kom till en stad för att omvända dess innevånare. Till att börja med samlades folk och lyssnade till hans predikningar, men allt eftersom försvann de bort tills inte en enda själ kom för att höra profeten tala.

En dag sa en resande till honom: Varför fortsätter du att predika? Profeten sa: I början hoppades jag kunna förändra dessa människor. Om jag fortsätter att ropa är det enbart för att hindra dem från att omvända och förändra mig.

Berättelsen finns i en av den välkände jesuitprästen Anthony de Mellos böcker. Rubriken över den här lilla historien lyder: Shout to keep safe – and certain. Ropa för att hålla sig trygg, säker – och övertygad.

När rösterna ropar och kräver vår uppmärksamhet för konsumtion, för idrott, för nöjen, för stunden – visst lyssnar vi artigt, men vänder oss snart till annat. Kanske till nästa brinnande övertygare... Vår berättelse handlar om profeten som ropar för Guds skull, för människans skull.

Folket i staden låter inte övertyga sig, de blir inte omvända, de tappar intresset, de vänder sig bort. Och om profeten inte passar sig tar han snart intryck och anpassar sitt budskap för att några ändå ska gilla det, han frestas att slipa av det tills han själv blivit bortvänd... Därför håller vi ut, höll jag på att säga. Därför håller han ut. Envist ropar han ut sitt budskap om omvändelse.

Jesus säger: Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu. Men när han kommer, sanningens ande, skall han vägleda er med hela sanningen... I vår text står att: den dagen kommer...det kommer en tid...den dagen skall ni... Jesus ser framåt och säger: den stund kommer, den är redan inne då ni skall skingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig ensam.

Vi har genom vårt evangelium landat mitt i Jesu avskedstal (Johannesevangeliet kap 14-17). Han förbereder lärjungarna för vad som skall ske och hur det kommer att påverka dem. Jesus jämför nuet med det som skall komma, nu är det på ett sätt, sedan blir det annorlunda. Till och med lärjungarna skall skingras.

Först skingras de ut över världen. Kyrkan växer till. Sedan splittras kyrkan och fortsätter att växa. Men den väckelse som omvandlade Sverige för 1000 år sedan har inte längre samma kraft. Nu minskar trons fäste i människors liv. Nominellt är Sverige ett kristet land. De kristna värderingarna syns som avlagringar i det mesta av vårt samhälle. De ateistiska humanisterna må bestrida det bäst de vill. Kristna värden styr fortfarande i sjukvård, i omsorg och lagstiftning.

Ändå: i vår tid är det allt fler som vänder sig bort från levande religion, från kyrka och tro! Tron är ett museiföremål för de flesta i dagens Sverige, i dagens Örebro. Den är gammal, ålderstigen, orkeslös och för de flesta utan förklaringskraft. Den berättar inte livet, den tolkar inte världen



Gärningar och verksamheter vill man trots det att kyrkan ska utföra. Det som går att skryta med i världen det kan man försvara. Och kyrkans folk blir påverkade. Man säger: mer verksamhet, mer aktiviteter, mer vardagsarbete.

Få vågar säga mer innerlighet, mer tro, mer helhjärtad överlåtelse. Få säger prisa och lova Gud! Verksamhet som tappar sitt ursprung, som inte blir ett flöde ur gudstjänstens möte med levande Gud, som inte är rotad i Jesus Kristus, blir bländverk och irrbloss. Det vi gör och är ska vara ett utflöde av den kärlek Jesus visade oss – om inte blir vi ekande brons och skrällande cymbal (1 Kor 13). Tomma tunnor som kan skramla och bullra och skapa rubriker. Det spelar ingen roll om man har rätt logga, rätt emblem som kopplar verksamhet och aktivitet till Svenska kyrkan. Det är inte på kostymen och symbolen det kommer an – utan på det som finns i centrum, i hjärtat.

Christina Doctare skriver idag (20/5) i Svenska Dagbladet: Materialismen räcker inte. ”Vi måste våga medge att materialismen och konsumismen inte är svaret på de frågor som ohjälpligt dyker upp när man drabbas av sjukdom, död, förlust eller svårt uppbrott.

Sådant slår hårt mot de människor som inte har någon andlig förankring. När människor hamnar i existentiell kris, vem hjälper då? Försäkringskassan? Knappast.”

Jesus manar sina lärjungar, han manar därmed även oss. Vi kan bli splittrade och skingrade. Den krisen kan leda till lidande och svårigheter. Idag säger Jesus till sina lärjungar, till sin församling: I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen!

I honom finns den frid människan söker, den inspiration och glädje som behövs. Där finner vi det människan innerst inne är på ständig jakt efter. Där är man sedd, älskad och omsluten. Där förvandlas vi och våra liv.

*Vi färdas i Kärlekens landskap
i det som är sant för oss:
att tron på Gud är vår räddning
- att Jesus blivit vår sol.
Vi färdas mot Paradiset
mot Gud i ett underbart ljus,
burna av tron som av vingar:
att ingen är ensam i Gud.*

(Bo Setterlind, ur Stjärnklart, 1984)

Så Du och jag och vår församling, ja hela vår kyrka kan inte, får inte ge upp. Vi vill inte bli bortvända och anpassas till materialismen och konsumismen. Vi fortsätter därför envist att be och fira gudstjänst, att ropa omvändelsens ord.

Lars B Stenström